

Симон Грабовац

ИСИОТ

1.0.0 ПРОЗОРИ СТАКЛА

1.1.1. Лет је ластавици исцртао
и створио лик и тело крила
кљун облик главе.
Само гледајте тај лет
брзину замаха рашчланите на саставне делове
вратоломна извијања разноврсност покрета
крила репа и главе
утисак употпуните стрмоглавим лупинзима
наглим променама
положаја летом без замаха као слеђених крила
па устремљивањем до неслућених висина
небеса и претварањем у сиву тачку -
нестанком на тренутак.
Нарочито обратите пажњу на реп
његово кошење подвијање
скупљање и ширење
као лепезе да би успорио на трен
укочио како би изненада правац био промењен.
И на крају осмотрите његов облик
чију изузетност су људи
одавно приметили и одушевљено прихватили
и узели као праузор за грађење кровова
или прављење неких других мајсторија.
Додати том лету цвркут само
значи оваплотити
га.

1.1.2. Најпрецизнији прибор за
резање је кожа. Прецизнија
је и од ножа ел. тестере
дијамантског бруса или
ласерског склопа светлости.
То како је она одстранила
тело од остатка света
земље природе... чак и
оне његове тврде делове
то тако још нико није
урадио никада.
Чак и оне елементе
материје који се дозивају
успела је да одвоји одсече
заувек и само смрт
враћа прах праху, душу...
али тек кад кожа пукне
на истањеним деловима
или се изнутра сама уруши.
То како је она одвојила
све па и оне критичне његове
облине, увале, прегибе
и оне најосетљивије делове
који се расцветавају на сваки
озбиљнији спољни надражај
напад
или физичко оштећење више
је него очигледно.
О томе какав је савршен
прибор кожа
и како компјутерски
прецизно одваја
тело од природе
другог тела његових
мириса туге патње
од погледа сведочи љубав
Кожа је прибор
најсавршенији

1.2.1. у последње време све чешиће наилазим
на најисе изјаве изреке како је
овај или онај дођајај променио
свећ и како нишћиа више неће бићи
као шћо је било ћако је товорено
ћосле бомбардовања мој језика и
ћосле ћада неких силника као и
ћосле рушења вићалних акценћиа
оћићићј језика новој свећиа али
слика и нарочићић ћоследице су сасвим
друћачије ћић дођајаји не само да су
ћоћврдили нећо су и још више
ућврдили овај оћрезли свећ нећова
заћриженосћ је очћледнија
а дубина реке којом ћлови је
још већа и досћићже висину
ћонора судбину овој свећиа
није променило ни смрзавање
једној толуба ни бесконачна
ћлад некој врайца услед
жесћоких удара незаћамћене
хладноће која је
као елеменћарна нећоћода
косила све баи
ћако
ћо

1.2.2. драћи вићмене
дућо већ ово носим
дућо сам се уздржавао, ћремићљао
нећкао али на крају крајева ићак
морам да ћић кажем. једна
од оних моћних, умних бомби
се збунила заћо шћо се
снимак и сћварно сћање нису
ћоклаћали. све је било ћрецизно,
објекћић је одћоварао снимку. ћачне
димензије, ћройорције боје али ћојавило се
нешћо мноћо моћније
као нека разарајућа енерћија која
је скренула бомбу са ћућиа и

она се завукла испод
 покривача, у мој кревет,
 у снеге моје и
 са мном
 породицом мојом
 дели будућности
 њену експлозију није
 моуће омести ни
 одоиди за неко време
 хранећи се мојим сирахом
 оним који ју је можда
 поколебао
 она у сваком тренутку
 ошкуцава последњи
 ошкуцај

1.2.3. Ми већ живимо у њој.
 Ми смо фућкали на садашњости, јадали се на бесјарицу,
 слабо прејање и недосјатјак сјрује,
 а већ одавно били смо у њој.
 Она је нехајно обједињавала наше
 расјаднуће живоће.
 Ми смо причали о прошлости
 ми смо дубоко проживљавали прошлости
 и ужаснуће гледали око себе
 и шаман када смо се чврсто
 ухватили за садашњости
 већ смо били у будућности.
 Она је сувише брзо сјила
 “нисмо се ни осврнули
 а она је већ била ту“
 Када сам био заустјо да
 кажем како још нисам сјреман
 не да сјрчим сјо мейара испод
 десети нејо уојиће
 да сјрчим синило ми је мейахерци мојих ушних
 шкољки нису повећани а
 и садашњости све слабије видим
 док јарци будућности жесјоко ударају
 да се не може поднећи,

издржаји.
Можда се треба издвојити, отићи
у шуму, стајати и укочити између
других стабала трабова и храснова
и чекаји или
се повући у прошлости
и као фосил будућности
равнодушно посматраји
шта се (не)
догађа

1.3.1. при томе се код самог изласка
и хода
изгубљеног погледа
благо сагнуте главе
и руку стављених на леђа
и руке у џепу
и благог обзирања, гледања
у страну и хода као
по води наглог убрзања
успоравања и одмахивања
руком “као то није само то”
и стављања прста на чело
и самог уласка
могло приметити да је све
исто као и претходни пут
што се збило мада мало касније
тако и прошлог века
и пре хиљаду година
исти ред поступака и
распоред узрочно-последичних, афективних
метафоричних, оноματοпејских
звучних и симбола: као
прст на челу, изгубљени поглед,
рука у џепу
при свему томе, па и при
промени ритма, чак имајући
више него ограничено поверење у
речи чак знајући да се та “радња”
бесконечно понавља и да је већ негде
описана

знамо ипак да “ово“
 није
 “то“ и
 да никаквог изласка
 није ни било када
 врата нису
 залупљена јер
 ни њих није
 било

1.3.2. требало је знати ходати по том
 дворишту. можда као по води,
 гребену или паклу јер двориште се
 увијало под налетима нових
 метафора. матица његове
 воде ударала је о ограду наслова. тако да
 се морало чувати изненадних
 рупа значења и ићи само по
 концу слика сећања. лавирати.
 одржавати непостојећу равнотежу.
 прашину узбуркати воду дићи а
 не одавати ништа као у песми
 коју пишеш. невидљиви
 ослонац наћи у детињству.
 ходати тако да пропадаш
 све дубље а
 да не закачиш ни једну
 од
 кључних дубинских
 мина непрозирне
 песме

1.3.3. на шта ме је само подсећало
 то проверавање оштрине и
 дубине мрака. сачекивање у
 заседи како бих га ухватио
 на делу: освајању простора и
 шта ме подстицало и
 куда је то водило нисам

могао да одговорим али нешто ме вукло
да сазнам да ли је столица поред
стола, књига на свом месту,
лист папира празан некако
сам боље, даље видео кроз
предмете
иако
не могу да се
сетим шта

1.3.4. позајмити од неког
случајног пролазника
од неког ко први наиђе
свој лик
сродити се са собом
са својим жељама
хтењима настојањима
убедити комшије
пролазнике
познанике, самогласнике
и ближње своје
да си то ти
можда и није највећа тајна
кратког ходања
по дубокој прашини

и то је сјајно
све до оног тренутка
док не попусти
лепак и везници
или ципеле не почну
да клапћу
док се не испостави
да одело није твоје
да су панталоне превелике
а капут да се поцепао
не на местима која
си ти потрошио
него на сасвим десетим

тако почиње сумња да ниси
 један да многи живе
 у теби и да су гласни а
 најбучнији су они
 од којих неке ниси
 никада ни срео
 њихови гласови осећања
 њихов напучени
 живот преплављује
 твој
 њихова туга постаје
 твоја метафора
 али и она те напушта
 одлази

најзад ти постаје јасно
 да си ковчег са мноштвом
 празних фиока симбола
 кроз које невреме, непогоде
 и катастрофе тумарају
 и остављају пустош
 превршујући га
 и
 када ти коначно сине
 ти
 већ лебдиш
 крцат
 а лак

1.3.5. Тако скренута кривудала сам
 и пробијала се кроз брда и
 шуме удољице
 савлађујући препреке
 стазе и богазе стење и камење
 испод брда кроз пустолине и
 каменик носећи бисерје песка
 облутке и камене крљушти рушећи
 путеве и мостове темеље давних
 грађевина обележене гробове
 огњишта и дворишта са ископаним
 бунарима и давно саграђеним

удерицама односећи крчаге
вазе посуђе и цртеже са зидова
пећина угаљ и друге руде
из брда док нисам случајно
залутала у песму његову
о какав је то ужас

1.3.6. За разлику од твог
његов поглед није био упрт
Туга је просто сама смоласто
истицала из њега
ширећи се травњаком
па цвећњаком заокупљајући и
заливајући прво грмасте биљке
а после полако све
Онда се
њена мат површина почела лепити
о дрвеће гутајући га брже него што се
и слутити могло
вршећи све већи притисак на
ограду дворишта мога и
темеље зграда
Слика је добијала драстичне
обрисе гутајући последње
титраје светлости на
прозорима
стакла.

1.3.7. Слика која се стиче након
дугогодишњих трагања, проучавања
тамних места, повезивања неповезаних
делова, поновних враћања на неке
недоумице, провера тачности
навода, откривања тајних смислова
и порука
слика која се стиче после такве
свестране, обухватне и на
најновијим сазнањима заснованим
закључцима, увидима таква слика

која се обликује упоредним
анализама ситним открићима
и накнадним сазнањима,
непотврђеним сумњама, рашчлањивањима
на просте чиниоце и изнова
склапањем више је него неухватљива
апстрактна несхватљива и некако
продубљена до пуцања и
иако се боја само слути
ипак се исцртавају
јасне контуре
празнине